

РЕШЕНИЕ

№ 5665

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3009** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано по жалба на Д. Х. Х. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. САК, срещу Разпореждане № 214-00-669-3 от 20.06.19 г., Разпореждане № 214-00-669-4 от 20.06.19 г. и Разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.19 г. и трите на ръководителя на осигуряването за безработица, потвърдени с Решение № 1040-21-205 от 25.02.20 г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град.

В жалбата се сочи, че Разпореждане № 214-00-669-3 от 20.06.19 г., Разпореждане № 214-00-669-4 от 20.06.19 г. и Разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.19 г. са незаконосъобразни, както и потвърждаващото ги Решение № 1040-21-205 от 25.02.20 г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомена, представлява се от адв. Д., с пълномощно по делото.

Ответникът, редовно призован, се представлява от юрк. В., с пълномощно по делото.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. гряд, поради което е процесуално допустима.

Фактическа страна:

С разпореждане № 214-00-669-3 от 20.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ е отменено разпореждане № 214-00-669-1/15.02.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО с мотиви: „При извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК] и приключили процесуални действия за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н - 8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, подадени от дружеството по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 13.01.2016 г. до 26.01.2016 г., били заличени поради липса на търговска дейност. За същия период Д. Х. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаряла на изискванията на чл. 54а от КСО.“ С разпореждане № 214-00-669-4 от 20.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, с мотиви: „При извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК] и приключили процесуални действия за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н - 8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, подадени от дружеството по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 13.01.2016 г. до 26.01.2016 г., били заличени поради липса на търговска дейност. За същия период Д. Х. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО.“ С разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО е разпоредено лицето да възстанови неоснователно получено ПОБ, с мотиви: „След извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК], данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 13.01.16 г. до 26.01.2016 г. /вкл./ са заличени поради липса на търговска дейност на дружеството. За същия период Д. Х. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. За периода от 27.01.16 г. до 25.10.2016 г. /вкл./ лицето е получавало парично обезщетение за безработица.“

Разпорежданията били оспорени по административен ред като незаконосъобразни, издадени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в АПК, и при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби на КСО и поднормативните актове по прилагането му.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка

от правна и фактическа страна РО се установил следното:

Обжалваните разпореждания били постановени в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, отговаряли на формата, утвърдена от Управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и били издадени при спазване на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила, уреждащи правото на ПОБ.

Жалбите били редовни и подадени в срока по чл. 117, ал. 2 от КСО, поради което били допустими за разглеждане. Предвид обстоятелството, че правата и задълженията на страната произтичали от еднакво фактическо състояние, както и че и по трите жалби компетентен да се произнесе бил един и същи административен орган - ръководителя на ТП на НОИ-С. град, разглеждането им било проведено в едно производство, съгласно разпоредбата на чл. 32 от АПК. Разгледани по същество жалбите АО намерил за неоснователни.

Със заявление от 02.02.2016 г. Х. сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-669-1/02.02.2016 г., към него приложила заповед № 002/27.01.2016 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 27.01.2016 г., на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

От представените от Х. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 214-00-669-1 от 15.02.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 27.01.2016 г. до 26.10.2016 г. в размер на 37,27 лв. дневно.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО /в редакцията ѝ до 31.12.2017 г./ определяла, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ-С. град във връзка с подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които били изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане на много лица, и предвид установеното, че едноличният собственик и управител на дружеството - С. В. И., е починала на 15.07.2016 г., в дружеството били извършени проверки от ТД на НАП-С., ИА „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) и проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ от контролен

орган на ТП на НОИ-С. град.

От уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. на ТД на НАП - С. се установило, че няма данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г., декларациите образец № 1 и образец № 6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата били подавани по електронен път, с КЕП, съгласно Заявление вх. № 2214И0100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика. С последващо писмо от 01.02.2018 г. ТД на НАП - С. ставало ясно, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК[ЕИК] нямал правопреемник и органите по приходите на НАП били в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следвало изготвяне на уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029-21-3838#446/04.10.2017 г. на И А ГИТ се установило, че при извършената проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Назначената в ТП на НОИ - С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] приключила с Констативен протокол № KB-5-21- 00532644/05.03.2019 г. от контролен орган, съгласно който било установено следното: по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлявало и управлявало от С. В. И., която е починала на 15.07.2016 г., в ТР нямало данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правопреемство, от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] имало подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекратяване на дружеството), като всички трудови договори били прекратени; липсвали данни за подадени и вписани от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможност да бъде извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК] на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за прекратяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени, респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са brutните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.01.16 г. до 31.12.2016 г., било прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, се стигнало до обосноваването на заключение, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не били установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в

регистъра на осигурените лица. С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не били дължими.

С оглед установеното, били предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Подадените от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] - [населено място], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г. вкл., били заличени.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавали до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършвало трудова дейност, за която подлежало на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не било единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение било упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл била и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д. № 3681/2015 г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д. № 7235/2012 г.; Решение № 13914/20.11.2014 г. на ВАС по адм.д. № 9260/2014 г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9940/2014 г. и др.

Предвид изложеното, Д. Х. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 13.01.2016 г. до 26.01.16 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката на правото на ПОБ през 2016 г., били заличени. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, които имали значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО длъжностното лице по осигуряването за безработица постановило разпореждане № 214-00-669-3 от 20.06.2019 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ било отменено.

С разпореждане № 214-00-669-4 от 20.06.2019 г. бил постановен отказ за отпускане на ПОБ на Д. Х. по подаденото на 02.02.2016 г. заявление, с данни за последно правоотношение с [фирма] и на основание чл. 54ж, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО с разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.2019 г., било постановено лицето

да възстанови недобросъвестно получено ПОБ за периода от 27.01.2016 г. до 25.10.2016 г. в размер на общо 9117,34 лв., от които 7006,76 лв. главница и 2110,58 лв. лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до датата на постановеното разпореждане.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касаело контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следвало да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагали с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството бил само проверявания осигурител, и само той можел да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 можело да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действаш при условията на обвързана компетентност, било длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Оспорените разпореждания на ръководителя на осигуряването за безработица, били постановени на цитираното правно основание, предвид заличените данни за периода от 13.01.2016 г. до 26.01.2016 г., въз основа на които е определено правото на ПОБ и срока за изплащането му. Направената промяна задължавала ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка на правото на ПОБ по подаденото от Д. Х. на 02.02.2016 г. заявление за отпускането му, като правилно и законосъобразно било прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и нямало право на ПОБ.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Д. Х. за период от време, който касаел правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО било длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не водело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни,

правилно и законосъобразно било издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма] и бил постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 02.02.2016 г. заявление с разпореждане 214-00-669-4/20.06.2019 г.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не било нарушено, тъй като то можело да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред, т.е. в случая, макар и на един по-късен етап, страната можела да упражни правото си на защита. В случая това било сторено по реда на чл. 117 от КСО, чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания, като видно от съдържанието на жалбата, оспорването било направено своевременно и адекватно.

Обясненията и възраженията на адресата на акта имали значение за изясняване на фактите и обстоятелствата при извършване на преценка на неговото поведение, във връзка с преценка на неговата добросъвестност, което касало постановяването на разпореждането за възстановяване на суми.

В случая разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било издадено на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 14, ал. 1 от КСО, като било прието, че лицето е недобросъвестно и следвало да възстанови неоснователно получено ПОБ. В мотивите на разпореждането било посочено, че предвид липсата на търговска дейност на дружеството за 2016 г., лицето е неосигурено, поради което неоснователно му е било изплатено ПОБ за периода от 27.01.2016 г. до 25.10.2016 г.

По повод искането на Х., по отношение компетентността на длъжностното лице постановило обжалваните разпореждания, следвало да се има предвид, че на основание чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3 и чл. 114, ал. 1-3 от КСО, съгласно правомощието на ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт можел да възложи на длъжностни лица да издават разпореждания по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3 и чл. 114, ал. 1-3 от КСО. Със Заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, било възложено изпълнението на функциите на административните органи по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3 и чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО на различни длъжностни лица. А. И. - гл.експерт по осигуряването била посочена в цитираната заповед.

След обстойно разглеждане на представените към жалбите документи се установило следното:

От представеното извлечение на трудова книжка на Д. Х. се констатирало, че е вписан стаж в [фирма] за периода от 13.01.2016 г. до 27.01.2016 г. (14 дни) и основанието за прекратяване на трудовото правоотношение било вписано чл. 71, т. 1 от КТ. Видно от стр. 14-15 на трудовата книжка бил вписан стаж в МБАЛ [фирма] за периода от 10.12.2012 г. до 04.01.2016 г. (3 години и 22 дни) и основание за прекратяване на правоотношението - чл. 325, т. 1 от КТ, което било индиция, че с фиктивното назначаване по трудов договор с [фирма] за минимален срок /13.01.2016 г. - 26.01.2016 г., вкл./ и прекратяване на трудовото правоотношение на

основание чл. 71, т. 1 от КТ, различно от посочените в чл. 546, ал. 3 от КСО било с цел придобиване право на ПОБ в по-висок размер, определен по реда на чл. 546, ал. 1 от КСО и за срок, определен съобразно продължителността на трудовия му стаж, съгласно чл. 54в, ал. 1 от КСО.

В представения фиш за работна заплата за месец януари /за 10 отработени дни/ 2016 г. била посочена длъжност „офис мениджър“ с основно възнаграждение в размер на 800 лв. Имайки предвид, че във фиша липсвали всякакви белези, индивидуализиращи работодателя, липсвал подпис, както и каквито и да са данни, от които да се установи датата на издаването им, не можело да бъдат приети като доказателства за изплатено от работодателя трудово възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановявали от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Макар в КСО да липсвало легално определение за понятието "недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания, в практиката било установено тълкуването на това понятие в смисъл на получаване на осигурително плащане от лицето, въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаването на това обезщетение, както и невярното деклариране на релевантни факти и обстоятелства. Недобросъвестността предполагала лицето, което е получило осигурителното плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за съществуването, респективно за несъществуването на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане.

Следвало да бъде посочено като относимо обстоятелство в случая, че предходното прекратяване на правоотношението на Д. Х. с МБАЛ [фирма] било на основание чл. 325, ал. 1 от КТ, което съгласно разпоредбата на чл. 546, ал. 3 от КСО било основание за изплащане на ПОБ в минимален размер, за минимален срок от 4 месеца.

С фиктивното назначаване по трудов договор с [фирма] за минимален срок и прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 171, ал. 1 от КТ, различно от посочените в чл. 546, ал. 3 от КСО, за което били подадени данни в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица, на Д. Х. е било осигурено изплащането на ПОБ в размер, определен по реда на чл. 546, ал. 1 от КСО и за срок, определен съобразно размера на трудовия ѝ стаж, съгласно чл. 54в, ал. 1 от КСО (разпореждане № 214-00-669- 1/15.02.2016 г. за отпускане на ПОБ).

Предвид данните за липса на търговска дейност на [фирма] през 2016 г. се установило, че тя реално не е упражнявала трудова дейност по сключения трудов договор, която е основание за възникване на осигурително правоотношение.

КСО бил законът, с който са уредени обществените отношения относно възникването, съществуването и прекратяването на сложното осигурително правоотношение, което се състои от две правоотношения - между осигурителя и осигурителния орган и между осигуреното лице и осигурителния орган. Двете правоотношения били относително самостоятелни, тъй като първото,

което касаело набиране на средствата за обществено осигуряване обуславя второто, което е по разходване на средствата за обществено осигуряване. КСО определял правните основания за възникването му, правата и задълженията на страните по правоотношенията, реда за реализиране на осигурителните права на гражданите в зависимост от осигурените социални рискове, за които подлежат на задължително или доброволно осигуряване.

Осигурителното правоотношение имало публичен и административноправен характер, тъй като се осъществявало чрез публични фондове и едната от страните е винаги публична институция - осигурителният орган. В този смисъл повечето от нормите в КСО имали императивен (властнически) характер, като страните по осигурителното правоотношение не можело да се отклоняват от предписаното в тях нито по взаимно съгласие, нито по едностранната воля на която и да е от страните. Императивните норми следвало да бъдат прилагани в точния им смисъл, вложен от законодателя и не можело да бъдат тълкувани разширително.

В Кодекса на труда бил уреден реда и формата за сключване на трудов договор и задълженията на страните по него. Същият бил посочен в чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО като основание за възникване на задължително осигуряване на работника.

За да възникне осигурително правоотношение и правото на парично обезщетение, произтичащи от него, не било достатъчно само наличието на валидно сключено трудово правоотношение. Трудовото и осигурителното правоотношение не били идентични, тъй като законовата регламентация на понятието „осигурено лице“ по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО било упражняването на трудова дейност от физическото лице. От изложеното следвало, че не е достатъчно лицето да има валидно сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, а било необходимо и да има реално извършване на трудова дейност въз основа на това правоотношение.

Имайки предвид гореизложените факти и обстоятелства, можело да се направи извод, че през 2016 г. дружеството [фирма] не извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ, съответно не било доказано започнато изпълнение на трудовите функции, уговорени с трудовия договор /№ 006/13.01.2016 г. - виден от заповедта за прекратяване на правоотношението/, на реално съществуващо работно място, поради което било спорно изобщо наличието на възникнало и съществуващо осигурително правоотношение за Д. Х., въпреки подаването на декларации обр. 1 и обр. 6.

Визираното в КСО извършване на трудова дейност било обвързано с необходимостта за лицето да са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно чл. 6, ал. 3 от КСО осигурителните вноски на работниците и служителите се дължали върху получените, включително начислените и неизплатени брутни месечни възнаграждения или неначислените месечни възнаграждения. Имайки предвид, че дружеството не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон през 2016 г., респ. не се изплащали възнаграждения, то и не се дължали и внасяли осигурителни вноски.

Предвид данните за липса на търговска дейност на [фирма] през 2016 г., както и новите доказателства от извършените проверки се установило, че тя

никога не е упражнявала трудова дейност, която е основание за възникване на осигурително правоотношение.

Предвид данните за липса на търговска дейност на [фирма] през 2016 г., както и обясненията на жалбоподателката, се установило, че тя реално не е упражнявала трудова дейност по сключения трудов договор, която е основание за възникване на осигурително правоотношение. Заверката на трудов стаж от [фирма], въпреки че вписаният период не е отработен от лицето, както и представянето на заверената трудова книжка за отпускане през 2016 г. на ПОБ, въпреки, че е знаела, че не е упражнявана трудова дейност по трудовия договор, сочело недобросъвестно поведение от страна на Д. В. при получаването на ПОБ за времето от 27.01.2016 г. до 25.10.16г.

Предвид изложеното, правилно и законосъобразно ръководителят по осигуряването за безработица е приел, че изплатените през 2016 г. суми за ПОБ следвало да бъдат възстановени от Д. Х. Х. на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган приел, че оспорените разпореждания са правилни и законосъобразни и следва да бъдат потвърдени, а предявените от Д. Х. Х. жалби следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителят на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания са издадени въз основа на извършения последващ контрол, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП-НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпорежданията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила,

представляващи основание за отмяната му.

Видно от доказателствата, събрани и приети по делото е установено, че със заявление от 02.02.16 г. Д. Х. е сезирала административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Съгласно справка за приети, върнати и липсващи документи с вх.№ 214-00-669-1/02.02.2016 г., към нея е приложила като доказателство за наличието на предвидената в разпоредбата на чл.54а, ал.1 КСО, предпоставка за възникване на правото на парично обезщетение за безработица, Заповед от 27.01.2016 г., издадена от осигурител [фирма], Н.[ЕИК] и подписана от представляващата дружеството С. В. И., за прекратяване на Трудовото ѝ правоотношение, считано от 27.01.2016 г., на основание чл.71, т.1 от Кодекса на труда (за трудово правоотношение, обявено за възникнало от осигурителя, считано то 13.01.16 г. до 27.01.16 г., с продължителност - 14 дни).

Разпоредбата на чл. 54а, ал.1 от КСО /в редакцията до 31.12.2017 г./ определя, че прага на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължим.; осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен срок и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражнява трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114, ал.1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл.54а, ал.4 от КСО определя, че парично обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, отказването, спирането прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадени те от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и ред. определен с акт на Министерския съвет.

Предвид представените от Д. Х. Х., ЕГН 82100564- документи и наличните данни към 2016 г., подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО разпореждане № 214-00-669-1/15.02.2016 г. на ръководителя на осигуряването за безработна на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка е чл.54а, ал.1, чл.54б, ал.1 и чл.54в. ал.1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 27.01.2016 до 26.10.2016 г. в размер на 37,27 лева дневно.

Разпорежданията на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО №214-00-669-3 то 20.06.2019 г., с което влязлото в сила разпореждане за

отпускане на парично обезщетение за безработица е отменено и № 214-00-669-4 от 20.06.2019 г., с което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на Д. Х. по подаденото на 02.02.2016 г. заявление с данни за последното правоотношение с [фирма], са издадени във връзка с осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, предвид установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма],[ЕИК]. Подадените от този осигурител данни по чл.5, ал.4 от КСО на Д. Х. за периода от 13.01.2016 г. до 27.01.2016 г., са заличени и за този период жалбоподателката не е осигурено лице по смисъла на чл.Ю от КСО и §1. ал.1. т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Във връзка с извършен последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ С. град във връзка с подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл.5. ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за безработица, и предвид установеното, че едноличния собственик и управител на дружеството - С. В. И. е починала на 15.07.2016 г., в дружеството са извършени проверки от ТД на НАП-С.. Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ ИА ГИТ и проверка по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) от контролен орган на ТП на НОИ - С. град.

Съгласно уведомително писмо вх.№1029-21-3838#423/10.08.2017 г. на ТД на НАП С. се установява, че няма данни за подадени от [фирма] годишни данъчни декларации по чл.92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г., декларации образец №1 и №6 с данни относно осигурителен стаж и осигурителен доход на лицата са подавани по електронен път, с квалифициран електронен подпис (КЕП). съгласно Заявление вх. №2214И0100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика. С последвани с писмо от 01.02.2018 г. на ТД на НАП - С., сочат че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл.110, ал.3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21- 3838#/12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК[ЕИК] няма правоприемник и органите по приходите на НАП са в обективна невъзможност за документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата.

От събраните и установени от ИА „Главна инспекция по труда“ С. град (с писмо вх.№ 1029-21-3838#446/04.10.2017 г.) факти и обстоятелства е установено следното:

-изпратена е призовка на основание чл.45. ал.1 от АПК на e-mail посочен в заявлението за подаване на КЕП, за представяне на документи. На посочената дата не се е явил представител с документи:

-изпратени са призовки на основание чл.45, ал.1 от АПК до пълнолетните законни наследници на С. В. И. за представяне на документи. На 11.09.2017 г. същите са се явили и в писмена декларация са заявили, че не знаят за фирмата на С. В. И. и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Извършената в ТИ на НОИ - С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол №КВ-5-21-00532644/05.03.2019

г. от контролен орган, съгласно който е установено следното: по данни от Търговския регистър от 21.07.2015 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от С. В. И.; в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружество и наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от Търговския закон, нито данни за друго правоприемство; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

Въз основа на гореизложените установени обстоятелства и предвид получените от ТД на НАП С. и ИА „Главна инспекция по труда“ данни и документи е установена липса на доказателства за съществуване на трудови правоотношения в [фирма], като в рамките на своята компетентност НАП е направила извод, че не е установена реално извършвана търговска дейност от дружеството.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, се налага обосноваия извод, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. В тази връзка и в резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респективно трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал.4, т. 1 от КСО, контролните органи обосноваено са приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид гореизложените факти и обстоятелства, установени при извършените проверки от ТД на НАП, ИА „Главна инспекция по труда“ и на основание изложените констатации от контролните органи на ТП на НОИ са предприети действия за служебно заличаване па данни те по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма] по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба 11-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица за 113 лица по приложен списък сред които и жалбоподателката на позиция № 60.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счете за осигурено, е да извърши, трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор не е

единственото и необходимо условие за възникване на осигурителното правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл.5. ал.4. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл.10 от КСО основанието за възникване на осигурители, правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отделение, Решение №211/08.01.2016 г. по адм.д.№3681/2015 г.; Решение №13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№7235/2012 г. Решение №13914/20.11.2014 г. на ВАС по адм.д.№9260/2014 г.; Решение №7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм.д.№9940/2014 г. и др.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до обоснования извод, че лицата за които са били подавани данни не са осигурени лица т.к. не са извършвали трудова дейност през горесцитирания период, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, в т.ч. и за жалбоподателката Д. Х. Х..

Предвид изложеното Д. Х. Х. не е била осигурено лице по смисъла на чл.10, ал.1 и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението с „Б. С. Е. за периода от 13.01.2016 г. до 27.01.2016 г., като данните по чл.5. ал.4 от КСО, послужили за преценка на правото на парично обезщетение за безработица през 2016г. са заличени.

Като доказателство за твърденията си за възникване на трудово правоотношение респективно осигурително правоотношение с дружеството [фирма] Х. в хода на образуваното пред ръководителя на ТП на НОИ - С. град производство по реда на чл.117 от КСО е представила копие от следните документи:

Извлечение на трудова книжка; Заповед № 002/27.01.2016 г. издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], и подписана от представляващия дружеството С. В. И., за прекратяване на трудовото й правоотношение считано от 27.01.2016 г., на основание чл.71, т.1 от Кодекса на труда; и копие от фиш за месен януари 2016 г.

В мотивите на своето решение предмет на настоящото съдебно производство Директора на ТП на НОИ - С. град подробно е разгледал представените писмени доказателства, като е констатира, че от представеното извлечение на трудова книжка /стр. 16-17/ на Д. Х. се установява, че е вписан стаж в [фирма] за периода от 13.01.16 г. до 27.01.16 г. (14 дни) и основанието за прекратяването е вписано чл.71. т.1 от Кодекса на труда. Видно от стр. /14-15/ на трудовата книжка е вписан предхождащия стаж в МБАЛ [фирма] за периода 01.12.2012 г. до 04.01.2016 г. (3 години и 22 дни) и основание за прекратяване на правоотношението чл.325, т.1 от КТ. Именно въз основа на установеното, ръководителят е направил своето обосновано заключение, че тези обстоятелства служат като индиция, че фиктивното назначаване на трудов договор с [фирма] за минимален срок /13.01.2016 г.-26.01.2016 г. вкл./ и прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.71, т.1 от КТ, различно от посочените в чл.54б, ал.3 от КСО е с цел придобиване на право

на парично обезщетение за безработица в по-висок размер, определен по реда на чл. 54б, ал. 1 от КСО и за срок, определен съобразно продължителността на трудовия и стаж, съгласно чл.54в, ал.1 от КСО.

По отношение на представения фиш за работна заплата за месец януари 2016 г. административният орган е констатирал, че във фиша липсват всякакви белези индивидуализиращи работодателя, както и каквито и да е данни, от които да се установи дата на издаването му, поради което не може да бъде прието като доказателство за изплатеното от работодателя трудово правоотношение за месец януари /за 10 работни дни/ с каквато цел е представено същото.

Съгласно чл.6 от Закона за счетоводството е регламентирано какви реквизити следва да съдържа първичните счетоводни документи, какъвто по своя характер е представения от жалбоподателката фиш за заплата за месец януари 2016 г.

Доколкото обаче в представения фиш липсват всякакви белези, индивидуализиращи работодателя, липсва подпис, както и каквито и да е данни, от които да се установи датата на издаването му, а и с оглед на всички събрани по делото доказателства може да се приеме, че представеното от страна на жалбоподателката писмено доказателство е съставено единствено с цел да симулират наличие на валидно трудово правоотношение и на реално положен труд по трудовото правоотношение от страна на жалбоподателката.

В хода на образуваното съдебно производство са приети по делото наред с всички писмени доказателства и Договор за прехвърляне на дружествени дялове от 15.07.2015 г. но партидата на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдържащ нотариална заверка от 15.07.2015 г.; Декларации по чл. 141. ал.8 и чл.142 от Търговския закон по партидата на „Б. С. Е.; Декларация образец от подписа на управителя на [фирма], ЕИК[ЕИК] - С. В. И., съдържащ нотариална заверка от 15.07.2015 г. Всички описани документи са публикувани в Търговски регистър по партидата на дружество то [фирма].

При сравняване на описаните документи с тези представени от жалбоподателката, а именно трудова книжка и Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение относно съдържащите се заверителни подписи и печати се констатира, че се различават съществено. Това е основанието да бъде открито производство по оспорване на представеното извлечение на трудова книжка, съдържаща запис за трудов стаж в [фирма] за периода от 13.01.2016 г. до 27.01.2016 г. (14 дни) и основанието за прекратяването е вписано чл.71, т.1 от Кодекса на труда, както и Заповед №002/27.01.2016 г. издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], и подписана от представляващата дружеството С. В. И..

Тежестта на доказване е възложена на жалбоподателката, въпреки това от нейна страна не бяха представени никакви доказателства, а напротив в проведеното о.с.з. на 06 10.2020 г. от процесуалния представител на жалбоподателката е заявено, че няма да се ползва от тези писмени доказателства при доказване на своята теза.

С оглед на тези обстоятелства и предвид проведеното успешно оборване на доказателствената тежест на представеното извлечение на трудова книжка стр. 14- 17 и Заповед №002/27.01.2016 г. издадена от осигурител [фирма],

ЕИК[ЕИК]. и подписана от представляващата дружеството С. В. И., съдът изключва цитираните документи от доказателствата по делото.

Предвид събраните по делото доказателства, съдът счита че в случая административният орган е действал и постановил своите актове съобразно изискванията на законовите разпоредби.

Правното основание за издаване на разпореждане №214.00-669-3 от 20.06.2019 г. на ръководителя на осигуряване за безработица е разпоредбата на чл.54ж, ал.2. т. 1 от КСО Според цитираната правна норма влязлото в сила разпореждане по ал.1 може да се измени и отмени от органа, който го е издал когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне на правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица, както и когато паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му.

Събраните по делото доказателства установяват по категоричен начин, че жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10. ал.1 от КСО и не е била осигурено лице по смисъла на § 1. ал. 1, т.3 от ДР на КСО за периода от 13.01.16 г. до 27.01.16 г., данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО са заличени от регистъра на осигуреното лице, а лицето не разполага с годни писмени доказателства, предвид оборване на доказателствената им тежест в настоящото производство. Лице, което не е доказало, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, респективно няма основание за дължимост на осигурителни вноски. Доказателствената тежест за установяване на положеният труд е на самото лице (Решение №2524 от 18.02.2020 г., постановено по адм.д. №12220/2019 г. по описа на ВАС).

Правното основание за издаване на разпореждане №214-00-669-4 от 20.06.2019 г. на ръководителя на осигуряване за безработица е разпоредбата на чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО. Именно безспорно установеното обстоятелство относно липсата на качеството на осигурено лице на жалбоподателката по правоотношение с дружеството [фирма] е основание да ѝ бъде отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл.54а от КСО, по подаденото заявление от 02.02.2016 г.

Правното основание за издаване на разпореждане №214-00-669-5 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е чл.54ж, ал.3 във връзка с чл. 114. ал.1 от КСО

Разпоредбата на чл.54ж. ал.3 от КСО сочи, че длъжностното лице по ал.1 издава разпореждане за възстановяване на неоснователно изплатените обезщетения за безработни, т.е. длъжностното лице действа при условията на обвързана компетентност когато установи, че неоснователно са изплатени парични обезщетения за безработица той е длъжен да издаде разпореждане за възстановяването им.

От своя страна чл.114. ал.1 от КСО изисква недобросъвестно получените плащания да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл.113 от КСО.

Макар в КСО да липсва легално определение за понятието

„недобросъвестност” при получаване на осигурителни плащания, в практиката е установено тълкуването на това понятие не в смисъл на получаване на осигурително плащане от лицето, въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаване на това обезщетение, както и невярното деклариране на релевантни факти и обстоятелства Недобросъвестността предполага лицето, което е получило осигурителното плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за съществуването, респективно за несъществуването на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане.

В конкретния случай тя е доказана безспорно от административния орган, предвид обстоятелството, че жалбоподателката е знаела, че не е възникнало легитимно трудово правоотношение, а с фиктивното назначаване по трудов договор с [фирма] минимален срок и прекратяване му на основание чл.71, т.1 от КТ е целяла единствено да получи осигурително плащане което не и се е следвало.

Предвид на това, че за периода от 27.01.2016 г. до 25.10.2016 г. жалбоподателката недобросъвестно е получавала парично обезщетение за безработица в размер на 7006.76 лева главница и 2110.58 лева, то дължи възстановяването ѝ, ведно с регламентираната в чл.113 от КСО лихва.

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х. Х. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Д. САК, срещу Разпореждане № 214-00-669-3 от 20.06.19 г., Разпореждане № 214-00-669-4 от 20.06.19 г. и Разпореждане № 214-00-669-5 от 21.06.19 г. и трите на ръководителя на осигуряването за безработица, потвърдени с Решение № 1040-21-205 от 25.02.20 г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Д. Х. Х. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

